

EGYETLEN MOZDULAT

Alapige: Lukács 24,30-31

Olvasmány: Lukács 24,13-35

Mennyire nincsen könnyű helyzetben a feltámadás után a tanítvány: hinnie kell. El kell fogadni, hogy mindaz, amit Isten megígér, igaz. Úgy ahogy tette ezt Noé, Ábrahám, Mózes, Dávid, úgy, ahogy a Krisztus utáni évszázadokban kapcsolódunk mi magunk is Isten ígéreteihez. Nem vagyunk könnyű helyzetben. Hinni, akkor is, amikor a körülmények éppen az ellenkezőjéről győzködnek, bízni abban, hogy Jézus harmadnapra feltámad, ahogy megmondta. Ha nem, akkor épp olyan csüggedten megyünk tovább, ahogy ez a kettő, ott Emmaus felé.

Ők még magát Jézust sem ismerték fel, bár csatlakozott hozzájuk, együtt ment velük, beszélt velük. És mégsem. Ilyen vak az ember, sokszor bizony mi is, amikor a hitet félre rakjuk, amikor elhomályosodik lelki látásunk, ez történik. De az Úr azzal, hogy tanítványai mellé lép, már hatással van, formál. Kifejezi azt a szándékát, hogy akar velünk kezdeni valamit. Jézusban az Atya Isten ezt mutatta meg tökéletesen: először ő lép, közel jön hozzánk, hogy felismerhessük Őt.

Van ennek egy kiemelt pontja a történetben, az az egy mozdulatsor, amelyről azt olvassuk, hogy erre megnyílt a szemük. Kell egy jel, kell egy mozzanat, amikor az ember ráébred az Isten valóságára. Említeni szoktuk ezeket, ki-ki az ő megtérésének történetében őrzi: volt valami, egy szó, egy esemény, amikor megnyílt a szem. Szükségünk van a jelre, a lelki megerősítésre. Hittel kell kérnünk a jelet, az útmutatást, a szem megnyílását ma is, amely tovább vezet a Jézussal való közös úton. Isten kész erre, hiszen ezért küldte el szent Fiát, hogy teljes bizonyosságot adjon számunkra, az üdvösség bizonyosságát.

Szükség van a jelre, arra a mozdulatra, amelyről Jézust, a feltámadott Urat felismered. Bizonyára nem véletlen, hogy ez a jel annak a két tanítványnak a kenyér megtörésének mozdulata volt. Számunkra az utolsó vacsorát idézi. Ugye, mennyire hangsúlyos maradt az egyházi gyakorlatban, a liturgiában. Az élő Úr jelenlétét hangsúlyozza minden alkalommal, ahogy akkor, a feltámadás után. A jel, amely Isten hozzánk való közelségéről beszél, ami hordozza megváltásunkat.

Különösen fontos az, ahogy a gyülekezet közösségében tovább megy Krisztus mozdulata. Hogy egymás számára kell, hogy jellé váljunk, magunkban hordozva az Isten üzenetét. Nem csak az úrvacsorában, a kenyér megtörésében, hanem minden tettünkben, szavunkban, hívásunkban, látogatásunkban, amelyen keresztül a másik azt érzi meg, hogy az Élő Isten lép oda hozzá. Adj meg az Úr Isten, hogy így lehessünk jellé ma is, őrá mutatva egész életünkkel. Ámen.

HIRDETÉSEK

1. Isten iránti hálaadással élhettünk ma az Úr asztalának áldásaival. Köszönetet mondunk a szent jegyek felajánlásáért testvéreinknek.

2. Alkalmaink

●A héten folytatódtak az egyházlátogatás alkalmai. Pénteken érkeztek vizitációra tanácsos testvéreink: Maruczán Attila abai lelkipásztor és dr. Kassai Hajnalka dunaújvárosi presbiter. Köszönjük a vendéglátásban nyújtott segítséget testvéreinknek!

●A konfirmációra való közös készülődés jegyében tegnap délután a konfirmandusokat szüleikkel együtt hívtuk közös együttlétre. A gyülekezet közösségében is készüljünk imádságos szívvel ifjaink konfirmációjára.

●Ma délután 15 órakor missziói fórumot tartunk, melynek fő témái:

- készülődés, ráhangolódás a közelgő evangélizáció alkamára

- készülődés, ráhangolódás a nyári tábor alkalmára

- mindaz, amire már nem jutott idő galyatetői megbeszélésünkön

●Szerdán 18 órakor a Jelenések könyvét olvassuk tovább a Bibliakörben.

3. Továbbra is várjuk a gyülekezeti tagok és minden érdeklődő jelentkezését nyári táborunkba.

Az Úr Jézus legyen gyülekezetünknek és életünknek őriző pásztora!